

Mattheus 18: “Vergeven is een levensstijl”.

Orde van dienst:

Votum en zegengroet

GK 132

Wet: zingen GK 176b

Gebed

Voor de kinderen: Levend water.

Opwekking 642: “De rivier”.

Lezen: Mattheus 18: 21-35

Psalm 51: 4, 7

Preek

GK 156

Doop:

Formulier

Psalm 105: 5

Doopgebed

Vragen aan de ouders

doop

Zingen: Opwekking 687 “Heer, wijs mij de weg...”

Gebed

Collecte

GK 149 Zie ik de sterren...

Zegen.

Voor de kinderen: levend water.

Voor de lezing van Mattheus 18:

Het gaat over vergeving in deze lijdensweken.

Vorige week zondag over Psalm 32. Over schuldbelijdenis. Als je je zonden belijdt, komt er ruimte voor vergeving. God neemt de last van je schouders. Wat mooi. Wat bevrijdend!

Het geheim, waar je mee leefde en worstelde, wordt opengelegd en weggenomen.

Wat een geschenk.

Het gevaar is nu, dat je goedkoop met dit geschenk omgaat. Je vindt genade en vergeving vanzelfsprekend. Je vraagt er bij God ook zomaar even om.

Vandaag leren we dit: “Vergeving is gratis, maar het is niet goedkoop”.

We leren dit deze stappen:

Bij vergeving vragen hoort, dat je eerst eerlijk **onder ogen durft te zien wat je hebt gedaan**.

David durfde dat eerst niet. God moest zijn ogen bijna open breken. Nathan laat David in de spiegel kijken: “Jij bent die man, David!”. En dan breekt David.

Daarna hoort bij vergeving vragen, dat je **echt berouw** hebt over wat je gedaan hebt.

En dat betekent, dat je je echt inleeft en dat je beseft, wat je die ander hebt aangedaan.

De diepe pijn.

Daarna, dat je dat ook **eerlijk zegt**. En uit eigen beweging.

Niet omdat je gedwongen wordt of omdat het je nu wel goed uitkomt.

Schuldbelijdenis, dus.

Daarna mag je **vergeving vragen** voor wat je deed.

Vragen.

Dus niet eisen.

Zo van "Ik heb nu gezegd, wat ik fout heb gedaan en Jezus zegt, dat we elkaar moeten vergeven, dus nu moet je mij vergeven!".

Nee.

Als je iets van de pijn beseft, als je begrepen hebt, hoe diep de wonden kunnen zijn, hoe traumatisch, dan vraag je vergeving. Heel bescheiden. En je wacht tot die ander eraan toe is om te vergeven.

Daarna probeer je zoveel mogelijk te **herstellen**, wat je stuk hebt gemaakt. Je betaalt terug wat je hebt gestolen. Je doet alles om de naam van de ander te zuiveren.

Uit je daden blijkt dan, dat je het echt meent.

Bijvoorbeeld: deze week kwam aan het licht, dat een echtpaar voor ruim 600.000 euro's hun eigen kerkelijke gemeente hebben opgelicht.

Hoe ontvangen zij vergeving?

Door gewoon te zeggen: "Ja, sorry, we hadden het geld zo nodig. Jullie hadden ons die positie ook niet moeten geven. Vergeef het ons"?

Nee.

Door eerlijk onder ogen te zien wat ze eigenlijk hebben gedaan. En dat is dan niet alleen maar, dat ze geld hebben gestolen. Maar ze hebben ook vertrouwen beschaamd. Ze hebben de naam van hun kerk door het slijk gehaald. Ze hebben de naam van God beschadigd.

Hebben ze echt berouw? Beseffen ze wat ze hebben gedaan?

Spreeken ze dit ook eerlijk uit? Hebben ze niet allerlei goedkope uitvluchten?

Vragen ze open vergeving?

Betalen ze het bedrag terug? Willen ze daar zelfs het bedrag voor lenen bij de bank en een hoge rente aanvaarden?

Vanmorgen gaan we ook even aan de andere kant staan: hoe kun je vergeving schenken?

Want Jezus leert ons in het Onze Vader te bidden: "Vader, vergeef ons onze schulden, zoals wij ook onze schuldenaren vergeven".

Preek:

Iemand zei eens: "*Vergissen is menselijk, vergeven is goddelijk*".

Hij bedoelde: Als mensen maak je makkelijk fouten. Je vergeet iets. Je zegt iets hard. Je trapt op het hart van je vader of moeder. Je liegt.

Ja, noem maar op. Mensen maken makkelijk fouten. Vergissen is menselijk.

Maar tegelijk is vergeven voor ons heel moeilijk. Vergeven laten we graag aan God over.

Want we voelen ons door een ander gekwetst.

We zijn soms zo gekwetst, dat we die ander liever niet meer willen zien.

Vergissen is menselijk, vergeven is goddelijk.

En dan komt de Here Jezus naar je toe en zegt: "Maar Ik zeg je, dat je moet vergeven. En niet één keer of drie keer of zeven keer, maar wel 70 x 7 keer! Altijd!".

En je denkt bij jezelf: "Dat kan ik helemaal niet! Waar haal ik de kracht vandaan?".

Thema: **Vergeven is een levensstijl.**

1. je leeft zelf van vergeving.
2. je schenkt vergeving aan elkaar.

1. Je leeft zelf van vergeving.

Petrus komt bij Jezus en vraagt: "Hoe vaak zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Zevenmaal?".

Petrus heeft al in de gaten, dat bij Jezus dingen soms verrassend anders liggen.

Ze hadden het een keer met elkaar over wie de grootste was in Gods Koninkrijk.

En dan zet Jezus een kind tussen die grote mannen in en zegt: "In Gods Koninkrijk ben je pas groot, als je zo klein wilt worden als een kind.

Je bent pas echt belangrijk als je wilt dienen. Je bent rijk als je arm wilt zijn voor God. Je bent sterk als je je zelf overwint. Het is allemaal zoveel anders in Gods Rijk. Dat zie je ook terug in de woorden van Petrus en Jezus. “Moet ik zeven maal vergeven?”, vraagt Petrus? En dat vindt hij al heel wat. “Nee, Petrus, niet zeven maal, maar 70 maal 7 maal”.

Maar, die getallen klinken heel bekend. Herkent u die? 7 x en 7x70x? Ze zijn een echo uit een ver, ver verleden. Woorden uit het wraaklied van Lamech, achterkleinzoon van Kaïn. Kaïn, die zijn broer Abel doodde. Kaïn met zijn angst voor wraak. Met zijn teken: “Wie kaïn zou doden, zou 7-voudig boeten!”. En dan zingt de stoere macho Lamech zijn lied voor zijn vrouwen Ada en Zilla: “Ada en Silla, hoor wat ik zeg! Vrouwen van Lamech, luister naar mij! Wie mij verwondt, die sla ik dood, zelfs wie mij maar een striem toebrengt! Kaïn wordt 7-maal gewroken, maar Lamech 77 maal!”.

Vele eeuwen later klinken Jezus' woorden in de vlakte van Galilea: “Je moet niet 7 x vergeven, maar wel 7x70 x”. Het is allemaal zo anders in Gods Koninkrijk. In plaats van wraak vergeving. In de plaats van haat liefde.

Petrus vraagt naar de grens: “Hoe vaak moet ik vergeven? Zeven maal?”. En dat was al heel veel. De rabbijnen leerden, dat je 3x moest vergeven. Daarna niet meer. Petrus heeft het al over 7x. En Jezus leert: 70x7 maal. Jezus bedoelt: Er is geen grens. Want het gaat niet om regels, maar om de liefde. En aan liefde is geen grens. Als je iemand lief hebt, wil je dat het weer goed komt. Altijd. Je wilt, dat je kind weer thuis komt. Je wilt het weer goed met je vrouw. Want je hebt ze lief. Het is een levensstijl.

Ja, en dan vertelt Jezus die **gelijkenis**.

Over die heer, die afrekening houdt met zijn slaven. Er wordt een slaaf voor hem gebracht, die 10.000 talenten schuld heeft bij zijn heer. Deze slaaf zal met het bezit van zijn heer handel hebben gedreven. Hij is een slaaf met grote verantwoordelijkheden en een hoge positie. Maar op een dag is er kascontrole. De boeken gaan open. En wat blijkt: hij heeft groot verlies geleden. Hij had wel 10.000 talenten schuld. Misschien door wanbeleid. Misschien door corruptie.

Nu zegt dat u misschien niet zoveel: ‘Wat zijn nu **10.000 talenten?**’.

Een talent was het gewicht aan goud, dat een man kon dragen. Rond de 30 kilo goud.

Tienduizend talenten is dus 300.000 kilo aan goud.

Een kilo goud is met de huidige goudprijs E30.000.

Tienduizend talent is dus $10.000 \times 30 \times E30.000 = 9.000.000.000$

Een enorme schuld. Niet terug te betalen.

En dat verlies trof die heer heel persoonlijk. Je had toen nog een IMF of BV's of ‘niet trouwen in gemeenschap van goederen’. Zelfs de keizer in Rome zou door zo'n schuld diepe schade ondervinden. Hij kan zijn troepen niet meer betalen. De troon wankelt.

Onbetaalbaar.

Daarom gaf die heer het bevel om die slaaf te verkopen. Samen met zijn vrouw en kinderen. Dan zag hij nog iets van zijn geld terug.

Maar dan gebeurt er iets onverwachts: de slaaf valt als een smekeling voor de voeten van zijn heer en smeekt hem: “Heb geduld met mij. Ik zal u alles terug betalen!”.

En dan volgt er iets heel onverwachts:

Als die heer zijn slaaf zo voor hem in het stof ziet liggen, krijgt hij medelijden. En hij scheldt de schuld kwijt! Hij scheldt die enorme schuld kwijt! Er moet een gegons door zijn paleis gegaan zijn. Onderdrukte kreten van verwondering: heb je het al gehoord!??

Hoe kan dat?

Welke heer doet er nu zoiets?

Het geheim ligt in één woordje in de tekst. Het woordje voor "medelijden". Hij kreeg medelijden met zijn knecht.

Het woordje wat hier staat betekent letterlijk "ingewanden", "moederschoot".

Wij plaatsen in het westen de gevoelens van een mens vaak in het hart. Met je hart heb je lief. En het is je hart, dat breekt, als iemand jou pijn doet.

Maar de oosterling plaatst de gevoelens in de buik, in de ingewanden.

Omdat je daar vaak van alles voelt.

Als je voor een examen zit, doet je buik zeer. Als je morgen jarig bent, voel je de kriebels in je buik. En als je verliefd bent voel je vlinders in je buik.

Dat woord voor 'medelijden' tekent dus een heel sterk gevoel. Er zit liefde in, bewogenheid.

Anders gezegd: hij ziet zijn slaaf voor zijn voeten liggen en leeft zich in in die slaaf.

Die slaaf kan nooit terug betalen. En moet hij nu die slaaf met zijn vrouw en kinderen verkopen? En waar komen ze dan terecht?

Begrijpt u: die heer verplaatst zich in het verdriet en de wanhoop van zijn slaaf en vergeet zijn eigen verlies. Dat is liefde. En dan zegt hij: "Ik scheld je schuld kwijt".

De slaaf vroeg uitstel. Hij krijgt kwijtschelding.

Die heer vind zijn slaaf belangrijker dan zijn geld. Hij wil liever schade lijden in zijn portemonnaie, dan in zijn vriendschap. Het is liefde die hem drijft. Hij vergeeft.

Maar, nog eens, let op de consequentie! Want het feit, dat hij zijn slaaf vergeeft, betekent, dat hij nu zelf voor de schade opdraait. En wat voor één: hij verliest miljarden.

U begrijpt wel wat de Here Jezus wil zeggen: die heer, dat is de HERE. En die slaaf: dat zijn wij. En wij hebben bij de HERE een onbetaalbare schuld. Onze zonden maken heel veel stuk. Wij maken zijn schepping stuk. Wij doen in onze relaties elkaar veel pijn. En wij doen onze Schepper veel pijn. En nu vergeeft Hij onze schuld.

Ja, en dan kun je zeggen: "Nou en, wat maakt dat nu uit voor God? Het hele heelal is van Hem. Hij bezit alle sterren en planeten. Hij is almachtig. Waar zou Hij zich ook druk om maken. Hij is zo rijk".

Dat had die knecht ook kunnen denken: "Die heer van mij is zo rijk, die merkt die 10.000 talenten verlies niet eens. Waarom zou hij die anders zo makkelijk vergeven?".

Wie dat denkt heeft er niets van begrepen.

De HERE heeft namelijk ontzettend veel voor ons moeten betalen. Het kostte Hem het leven van zijn eigen Zoon. Jezus. Het liefste wat Hij bezat. Wat een enorme schade voor onze Vader! Wat een hoge prijs betaalde Hij voor ons: zijn zoon aan het kruis.

Vergeving kost je dus iets: als je vergeeft, draai je zelf op voor de schade. Want die ander kan het niet. Degene, die vergeeft, betaalt. Vergeving is dus niet hetzelfde als iets door de vingers zien. Het is de schade zelf willen betalen. Het is de prijs die je over hebt voor de relatie. God wil ons niet kwijt.

Ja, en dat niet alleen:

De HERE scheldt niet alleen alle schuld kwijt, maar Hij geeft ons er ook nog eens veel boven op. Elke dag geeft hij ons een nieuwe dag. Gezondheid. Vrienden. Een plek in zijn verbond. We mogen zijn kinderen zijn. Niet zijn slaven, maar zijn kinderen.

We zijn erfgenamen van een groot koninkrijk. We zijn rijker, dan de rijkste miljonair op deze aarde. Want we hebben God.

2. je schenkt vergeving aan elkaar.

De slaaf is vrij. En hij mag als slaaf aanblijven. En zo loopt hij als vrij man naar buiten. De zon schijnt, de last is van zijn schouders. Het leven ligt weer open.

Maar wat gebeurt er?

Hij komt een medeslaaf tegen. En hij herinnert zich, dat die slaaf hem nog geld schuldig is. En wat doet hij: hij pakt hem vast en zegt: "Betaal wat je mij schuldig bent!".

En deze medeslaaf doet dan precies hetzelfde als de eerste slaaf daarvoor bij zijn heer had gedaan: hij valt op zijn knieën en smeekt: "Heb geduld met mij, ik zal je betalen!".

Maar hij wil dat niet: hij laat zijn medeslaaf gevangen zetten. Totdat hij betaald zou hebben wat hij schuldig was.

Als de koning het hoort wordt hij vreselijk kwaad. Zo kwaad, zo geraakt, dat hij zijn slaaf alsnog in de gevangenis laat gooien totdat hij al die miljarden heeft terugbetaald.

Wat was nu eigenlijk de fout van die eerste slaaf?

Is die heer terecht kwaad?

Ja, eigenlijk niet. Want die slaaf had gelijk: die medeslaaf had schuld bij hem. En niet zo weinig ook! Honderd schellingen. Dat was 100 daglonen. Zeg maar 10.000 euro. Dat was best een heel bedrag. Niet zo gek, dat hij dat terug wil hebben. 10.000 Euro is niet niks! Als je gekwetst bent, als er een conflict is, dan zit daar vaak een stuk gelijk in. Soms een heel groot stuk gelijk. En dat gelijk wil je dan ook halen. Soms ben je daar zo op gefixeerd, wil je zo graag je gezicht redden, dat je alleen maar oog hebt voor jouw gelijk.

Je, en tegelijk snapt je ook heel goed, waarom die slaaf helemaal geen gelijk had!

Want die medeslaaf vroeg om uitstel. Om geduld. Hij zou het allemaal terugbetalen. Hij smeekte dat. Op zijn knieën. Net zoals die eerste slaaf zelf gedaan had bij zijn heer.

Alleen: het bedrag waarom het ging was toen vele, vele malen groter.

Het is 9 miljard Euro tegenover 10.000 euro.

Ja, en dan is 10.000 natuurlijk niets vergeleken bij die 9 miljard.

Daar komt bij, dat die heer zijn slaaf geen uitstel gaf, maar kwijtschelding. Hij gaf hem dus veel meer, dan hij vroeg. Dus waar heb je het in hemelsnaam over?

Vanwaar je ongeduld, je onbegrip, je grote woorden?

Alleen al het feit, dat jou zoveel is vergeven, is al reden om met veel bescheidenheid te luisteren, te begrijpen en te vergeven.

Alleen dat al.

Maar er is nog iets.

Want bij die eerst slaaf en bij die tweede slaaf valt hetzelfde woordje.

Weet u welk?

Het woordje "medelijden".

Die heer schonk kwijtschelding uit liefde.

Maar het belangrijkste is dit: die heer had met zijn slaaf te doen en schonk hem vergeving uit liefde. Hij dacht aan die slaaf. En dát, dat miste die slaaf: liefde. Hij dacht alleen aan zichzelf.

Als hij naar die slaaf keek, zag hij alleen maar kwaad, schuld, tekort, onrecht.

In de literatuur over vergeving heet dit "**ambivalentie**".

Een moeilijk woord voor iets heel gewoons: ambivalentie is het besef, dat ieder mens niet alleen slechte, maar ook goede eigenschappen heeft. Niet alleen vervelende kanten, maar ook mooie. Dat mensen allemaal hun eigen levenservaringen hebben. Hun pijn. Hun verlangens. Hun onzekerheid. Hun verdriet. Hun strijd. Hun hoop op geluk.

Bij een conflict, als iemand jou pijn heeft gedaan, is het gevaar heel groot, dat je alleen nog in die ander ziet, wat hij jou heeft aangedaan.

Als je naar je vrouw kijkt, hoor je alleen nog maar haar scherpe woorden. Je voelt alleen nog maar je eigen pijn. Gevoelens verkillen. Gesprekken worden woestijnen.

En je ziet niet wat ze allemaal voor je doet. Je ziet niet haar verdriet. Haar liefdevolle pogingen om jou te bereiken. Haar gelijk, dat ze soms uit onmacht zo scherp kan zeggen.

Want je drinkt gewoon te veel. Je bent soms zo kortaf.

Je ziet in je broeder alleen nog maar die scherpe woorden. Maar zijn pijn, zijn eenzaamheid, zijn mooie kanten, de mooie dingen, die je samen hebt meegemaakt, ja, die zie je niet meer. Ambivalentie.

De ander is nooit helemaal goed, maar ook nooit helemaal slecht. En jij ook niet.

De wereld is geen paradijs.

Ambivalentie. Medelijden. Je inleven in de ander.
Niet alleen jezelf willen begrijpen, maar ook de ander willen begrijpen.
Dit is een belangrijke schakel in het proces van vergeving.
Jezus zelf reikt het ons aan.

Tenslotte:

Met die slaven bedoelt Jezus ons. Die heer is God.
Onze God heeft ons erg veel vergeven.
En wil hij dat wij dat ook leren.
De gelijkenis maakt al duidelijk, dat dat erg moeilijk kan zijn.
Je bent écht gewond. Beschadigd.
Zoals ook die ene slaaf 10.000 Euro schuldig was. Dat is niet mis.
Jezus wil dus niet zeggen, dat vergeven makkelijk is. Het is heel moeilijk.
De bede in het Onze Vader is dan ook vooral een gebed: "Vader, vergeef mij wat ik u
aandoe, zoals ik ook anderen vergeef, die mij iets hebben aangedaan".
Een gebed.

Ja, en tegelijk wil Jezus ons ook de kracht en de ruimte daarvoor geven.
Ook al zal het per situatie verschillen hoe er vergeving geschonken wordt en hoe snel.
Het kan als je ziet hoeveel God jou vergeven heeft en hoe rijk je bent.
Want we zagen: als je vergeeft, draai je vaak zelf voor de schade op.
En dat kan heel veel zijn.
Dat is ook de grote fout van de ene slaaf.
Die heer vergeeft die slaaf 9 miljard Euro.
Nu was die heer heel rijk en daarom kon hij vergeven. Maar daarom was het voor die heer
geen peulenschilletje. Het is een enorm bedrag. Een enorm verlies. Maar het was de prijs,
die hij bereid was voor het geluk van zijn slaaf te betalen.
Zo is ook Golgotha voor de Vader geen kleinigheid geweest. Integendeel: het is de prijs, die
onze Vader bereid is voor ons te betalen. Zoveel zijn wij Hem waard!
Vergeving is dus wel gratis, maar het is niet goedkoop.

Hoe kunnen wij vergeven? Hoe kunnen wij de schade dragen?

Door te beseffen, hoe veel God aan jou vergeven heeft.
Maar ook door jouw waarde voor God te zien. Door te beseffen hoe rijk je wel niet bent met
Gods liefde voor jou. Je hoeft je gezicht niet te redden. Je hebt je gelijk helemaal niet nodig.
Want Hij heeft niet alleen jouw schulden vergeven. Hij heeft je ook tot erfgenaam gemaakt.
Hij heeft je een koninkrijk vol liefde beloofd. Tronen. Kronen. Eeuwig leven. Genezing van
wel duizend wonden. Een Paradijs.

Bijvoorbeeld: Een vriend komt bij je langs en die vraagt of jij een mooi pak voor hem te leen
hebt. Want hij moet naar een trouwerij. Dat zijn nogal dure mensen, dus hij moet wel iets
goeds aan hebben. Jij hebt nog een mooi pak hangen en jij geeft dat pak aan hem mee.
Maar wat gebeurt er: door een ongelukje op het feest wordt dat hele pak helemaal bedorven.
Jij stond bij de tafel, vlak bij de schaal met bowl. Maar iemand knalt tegen die tafel aan en
die schaal bowl kiepert over jou heen. Heel je mooie pak eraan.
Je gaat met dat bedorven pak naar je vriend terug en zegt: "Ja, hier is je pak terug, maar het
is helemaal bedorven en ik heb geen geld om een nieuwe voor je te kopen".
Als dit het enige mooie pak is dat die vriend heeft, dan is het heel moeilijk om te zeggen
"Ach, laat maar zitten!".
Nee, want hij heeft ook geen geld om een nieuw pak te kopen. Hij moet zeggen, dat de
vriend toch echt een ander pak moet teruggeven.
Maar als die vriend heel rijk is en nog wel tien van die pakken in de kast heeft hangen, dan
kan hij zeggen: "Joh, laat maar zitten! Ik heb er nog wel een paar hangen".
Wij zijn rijk, en daarom kunnen we ook leren om te vergeven.
Amen.

Praatpapier bij Mattheus 18 “Vergeven is een levensstijl”.

Vorige week ging het over **Psalm 32**: schuld belijden en vergeving ontvangen maakt vrij.

Bij het **proces van vergeving** vragen en schenken zijn de volgende stappen erg belangrijk:

- *onder ogen zien wat je hebt gedaan.
- *en daar dan echt berouw (=de pijn bij de ander zien) over hebben.
- *belijden, zelf benoemen wat je verkeerd deed
- *en dan vergeving daarover vragen (vragen, niet eisen).
- *de schade herstellen.

Preek:

Jezus wil ons leren om niet te veroordelen, maar om te vergeven.

Thema: “Vergeven is een levensstijl”. 1. Je leeft zelf van vergeving.

2. Je schenkt vergeving aan de ander.

1 In onze wereld zijn veel conflicten. We horen over eerwraak. We leven ten oosten van Eden.

In die wereld klinkt het evangelie over vergeving. Vergeving van God. Jezus, het kruis, laat ons zien hoe hoog de schuld is en hoeveel God voor onze bevrijding betaalt.

Vergeving is gratis (een geschenk), maar het is niet goedkoop.

Waarom doet hij het toch? Uit medelijden, liefde.

2 Wij mogen leren vergeven. Dat kan alleen als je beseft, wat jou vergeven is. Als je een ander niet wilt (!) vergeven, moet je je dus afvragen hoe diep het evangelie jou heeft bereikt. Belangrijke schakel, die Jezus ons hier geeft: medelijden. Ambivalentie.

De ander is niet alleen maar slecht. Heeft ook soms/vaak gelijk. Heeft ook een hart waarin verdriet, verlangen, hoop, worstelingen, wonen. Net zoals jij.

En: je bent rijk!

Jouw gelijk is niet zo belangrijk. Je hoeft je gezicht niet te redden! Je bent een erfgenaam, een kind van de levende God!

Vragen/opmerkingen om over na te denken:

1. Herken je het proces (zie bovenaan het blad), dat bij vergeving hoort?
2. Moet je ook vergeven als de ander daar niet om vraagt?
3. Waarom is berouw nodig?
Stelt God dan toch een voorwaarde bij zijn vergeving aan ons?
4. Wat vind je van deze uitspraak van Ghandi: “Zwakken kunnen nooit vergeven. Vergeving is een instrument van de sterken”.
5. En wat vind je van deze: “Wie de wrok stevig verankert in zijn ziel, lijkt op iemand, die vuur wegstopt in stro”.
6. Welke elementen in een preek waren voor jou belangrijk? Wat vond je moeilijk?

Bijbelleesrooster – week 2:

Nadat Johannes is opgepakt, trekt Jezus zich terug in de provincie, in Galilea.

De mensen verwachten daar al veel van hem. Ze herinneren zich de wonderen die hij driekwart jaar eerder deed op het Pascha (Joh 2:23).

Zondag 9 maart:	1Johannes 1: 5-2: 2 belijden van zonden is cruciaal.
Maandag 10 maart:	Lukas 17: 1-10 berouw is cruciaal.
Dinsdag 11 maart:	Johannes 4: 1-4 en 43-54: van Judea via Samaria naar Galilea.
Woensdag 12 maart:	Lukas 4: 14-30: In Nazareth: wel zijn wonderen, maar niet zijn woorden.
Donderdag 13 maart:	Lukas 4: 31-44: In Kapernaum, genezingen.
Vrijdag 14 maart:	Mattheus 11: 2-30: de vraag van Johannes de dooper.
Zaterdag 15 maart	Mattheus 5: 14-26: morgen is het Avondmaal....